Het museum van de oude kazerne (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Toen de gemeente besloot de oude kazerne aan de Zuidsingel te verbouwen, kreeg Bram de opdracht er een klein museum in te richten. Hij was historicus, geen soldaat, en het gebouw maakte hem in het begin onrustig. De gangen waren lang en kaal, en boven de hoofdingang stond nog altijd het woord krijgstucht in steen gehouwen. Zijn eerste taak was eenvoudig: uitzoeken wat er in de zeventien vergeten opslagruimtes lag.

Dat bleek maandenwerk. Samen met een stagiaire begon hij de kelders in kaart te brengen, ruimte voor ruimte, met plattegronden die niemand sinds 1972 had bijgewerkt. In de derde kelder vonden ze kisten met uniformen, in de vijfde honderden brieven. Bram droeg altijd een blauwe stift bij zich om de kisten meteen te nummeren, want zonder duidelijke nummers zou hij binnen een week de weg kwijt zijn. Op de betonnen vloer had iemand vroeger al een markering met witte verf aangebracht, precies waar de nooduitgang liep.

De brieven raakten hem het meest. Ze waren geschreven door jonge mannen die nooit hadden verwacht dat een ander ze ooit zou lezen. Sommigen klaagden over het eten, anderen over de kou. Eén schrijver beschreef zijn sergeant als een man met een martiaal voorkomen maar een zachte stem, en die tegenstelling bleef Bram lang bij. Hij las de brieven twee keer en schreef zijn vragen in de kantlijn van zijn notitieboek, omdat hij ze later wilde uitzoeken in het archief.

De tentoonstelling die hij ontwierp, ging daarom niet over veldslagen. Ze ging over mensen die maandenlang wachtten. In één zaal liet hij de fabricage van uniformen zien: de weefsels, de knopen, de kleine ateliers die duizenden jassen per jaar leverden. In een andere zaal hingen enkel brieven, op ooghoogte, zonder glas ertussen. Zijn stagiaire vond dat riskant, maar Bram hield vol dat bezoekers voorzichtiger zijn dan men denkt.

Op de openingsavond kwamen er meer mensen dan verwacht. Onder hen was een vrouw van vierentachtig, wier vader in 1946 in deze kazerne had gewerkt. Ze bleef bijna een uur voor dezelfde vitrine staan en zei daarna zacht dat haar vader tot zijn dood loyaal was gebleven aan zijn oude eenheid, ook toen bijna niemand nog begreep waarom. Bram bedankte haar en liet haar de brieven van dichtbij bekijken. Buiten viel de avond over de binnenplaats, en voor het eerst voelde het gebouw hem niet vreemd meer.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=28621

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=1982